

I

DE AFGEBROKEN BRUG

Ze kwamen niet.

Hij kon het ze ook niet echt kwalijk nemen. Het klonk gestoord en aan de telefoon had hij een onduidelijk verhaal opgehangen. ‘Schiet nou maar gewoon op!’

Maar waarom dan? Wat had hij dan gevonden?

Arlo Finch kon het niet echt uitleggen. Vandaar ook dat zij moesten komen. Vandaar dat hij op een warme zondag in juni boven op de Bereikrots in de diepte naar de weg door de kloof stond te kijken. Je kon Arlo’s huis aan Green Pass Road maar op één manier bereiken, dus als zijn vrienden in aantocht waren, zou hij ze meteen zien.

Hij stelde de verrekijker iets scherper. Zijn handen beefden een beetje, en door dat gebibber werd hij duizelig. Hij zuchtte diep en probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. Dat hielp. Zijn gedachten werden ook rustiger.

Arlo zou zijn vrienden laten zien wat hij had gevonden. Wu zou er vast een wilde theorie op loslaten. Indra zou er een logische verklaring voor hebben. Ze zouden het er uitgebreid over hebben. Op een gegeven moment zouden ze gezamenlijk op een derde idee komen dat dan min of meer klopte.

Maar dan moesten ze wel eerst komen.

Niemand van hen had zelf een telefoon, dus had Arlo de oude telefoon in de keuken gebruikt. Hij had eerst Indra gebeld. Die was piano aan het spelen; dat had hij op de achtergrond gehoord toen haar vader opnam. Indra zei wel dat ze meteen zou komen, maar ze moest van haar ouders waarschijnlijk eerst haar les afmaken. Bovendien was er een tante uit Boston op bezoek. Grote kans dat ze haar niet lieten gaan.

Wu had al helemaal niet staan te popelen om naar hem toe te komen. De afgelopen maanden had hij non-stop *Galactic Havoc 2* gespeeld en met een horde onbekenden van over de hele wereld virtuele scifi-gevechten geleverd. Arlo had over zijn schouder meegekeken, maar begreep het spel eigenlijk niet goed. Bij Arlo thuis hadden ze nog steeds geen internet, dus hij kon toch niet met Wu spelen.

Arlo wist dat het vanuit de stad naar hun huis veertien minuten fietsen was. Het duurde nu al twintig minuten. Ze kwamen niet.

Hij liet de verrekijker zakken en veegde het zweet uit zijn ogen. Hij moest een besluit nemen.

Hij kon teruggaan en zelf kijken wat het was. Misschien was het helemaal niet zo gevaarlijk. Arlo had de afgelopen maanden immers zonder dat er iets was gebeurd langs de randen van de magische Lange Wouden gezworven. Meestal liep hij het bos in tot het moment waarop hij die verschuiving voelde waarna normale richtingen niet meer van toepassing waren, waarna noord en zuid hun betekenis verloren. Hij bleef er even, keerde dan terug naar de normale wereld en zocht met behulp van zijn Rangers-kompas hoe hij eruit moest komen.

Maar die middag was hij, vlak na het middageten, uit nieuwsgierigheid een nieuw pad ingeslagen, dat dieper de Wouden in voerde.

En daar had hij het gevonden. Daar had hij *ze* gevonden.

De tijd verstreek. Als Wu en Indra niet kwamen, moest Arlo terug en zelf maar kijken hoe ver hij kwam. Misschien was het slim om op te schrijven wat hij de eerste keer gezien had, voor het geval hij niet terugkwam.

Net toen hij besloten had om dan maar alleen te gaan, zag hij iets bewegen.

Hij bracht de verrekijker zo snel omhoog dat die tegen zijn neus aan stootte. Daar, op de weg. Eén fiets. Nee, twee. Het waren Indra en Wu, die naast elkaar keihard kwamen aanfietsen.

Zijn vrienden kwamen eraan.

Wu en Indra gooiden hun fiets neer op het grindpad.

Toen ze bij Arlo aankwamen, waren ze allebei zo erg buiten adem dat ze geen woord konden uitbrengen; de laatste paar honderd meter waren heel steil. Wu was duizelig en boog zich voorover. Indra hield een elastiekje in haar mond en probeerde haar haar weer in bedwang te krijgen.

Arlo gaf hun zijn fles water. ‘We moeten opschieten. Ik leg het wel uit als we er zijn.’

Ze knikten en liepen achter hem aan door het hoge, droge gras, waar kleine insectjes in het felle zonlicht heen en weer schoten. Toen ze de bosrand naderden, rook Arlo de dennehars al. In het bos zongen vogels die ze niet zagen, en het geluid werd van tijd tot tijd onderbroken door het gehamer van een specht.

Het was een halfjaar geleden dat de Bergrace was gehouden, en sindsdien had Arlo vijf verschillende paden ontdekt die naar de Lange Wouden voerden. Hij vermoedde dat er in de buurt van Pine Mountain nog tientallen van dat soort

paden waren, die allemaal naar een bepaald deel van de Wouden leidden.

Die paden waren natuurlijk nooit recht of goed te zien. Ze konden niet op een kaart worden aangegeven, want je moest op zo'n pad stevast op je schreden terugkeren, onder een omgevallen boom door kruipen of tegen de klok in om een bepaalde kei heen lopen.

Soms was zo'n pad ook opeens in z'n geheel verdwenen. Arlo was weken bezig geweest om de weg terug naar de Vuurvallei te zoeken, zonder succes helaas. Hij wist niet eens meer zeker of die vallei wel echt bestond. Misschien was die wel samen met de feeks gestorven – de bosheks die hen er in de winter heen had gelokt.

'Dicht bij me blijven,' zei hij, terwijl hij Indra en Wu een geul in leidde die net boven hun hoofd uitkwam. Over de bodem liep een dun stroompje bronwater. In de natte aarde zag hij nog zijn voetafdrukken van een uur geleden.

Arlo was zijn vrienden hooguit tien meter voorgegaan in de geul toen hij zijn kompas voelde trillen. Hier was het.

Links van hen staken de kale wortels van een boom de greppel in. Arlo pakte ze vast en trok eraan. De wortels verschoven iets, maar bleven stevig in de aarde zitten. Er schoten een paar bleke kevers geschrokken weg.

Er was iets niet in de haak. Zo was het de keer hiervoor niet gegaan.

'Misschien moeten we het met z'n allen doen,' zei Arlo.

Wu en Indra vroegen niet waarom dat moest. Ze paktten allebei een stuk wortel beet en trokken met Arlo mee.

Deze keer kwam er helemaal geen beweging in de wortels. In plaats daarvan was het net alsof de wereld om hen heen begon te zwaaien, alsof de wortels de klink van een heel zware

deur waren. De zon gleed langs de hemel en dook blikkerend weg achter de takken.

Wu hapte naar adem. ‘Wauw!’

Het water gutste over hun sneakers. Het stroompje was opeens veel groter, en ijskoud.

‘Sorry,’ zei Arlo. ‘Ik had jullie moeten waarschuwen.’ Hij liet de wortel los en ze liepen verder door de klaterende beek.

In een lichtbundel voor hen fladderden lichtgevende motjes achter elkaar aan en vormden zo ingewikkelde patronen. Arlo wilde, zoals altijd, dat hij er een foto of een filmpje van kon maken, maar dat was door de vreemde magie van het Wonder onmogelijk.

Indra keek gefascineerd toe en stak haar hand uit. Er ging een motje op haar vinger zitten, en er viel glinsterend stof van zijn vleugels. ‘Heb je ons hiervoor laten komen?’

‘Nee.’ Arlo duwde de motjes uit elkaar alsof het gordijnen waren, en liep verder. Wu en Indra kwamen achter hem aan.

De geul kwam uit op een open plek, waar aan de rand van een heel oud dennenbos geel gras in een zacht briesje heen en weer wiegde. Het kwam niet door het landschap dat dit zo’n bijzondere plek was, maar door een gebouw.

Aan de rand van een klif stond een reusachtige stenen toren. Vanaf de voet van die toren reikte een afgebroken boog naar net zo’n toren, aan de andere kant van een enorm ravijn.

‘Wat is dat?’ vroeg Indra.

‘Dat is een brug,’ antwoordde Wu. ‘Althans, het wás een brug.’ Je kon je met gemak voorstellen hoe het bouwwerk eruit moest hebben gezien toen het nog heel was en de zware stenen armen het ravijn overbrugden. Hoe die armen daar gekomen waren en wie ze had gebouwd, was veel moeilijker voor te stellen.

Alles wat ze tot nog toe in de Lange Wouden waren te-
gegekomen was iets van de natuur geweest, of, zoals in het
geval van het huisje van de feeks, primitief en zelfgemaakt.
Maar deze oude toren, deze brug, was een ongelooflijk staaltje
bouwkundig vernuft. De enorme stenen leken volgens heel
precieze instructies te zijn uitgehouwen en op de een of an-
dere manier op hun plaats te zijn gezet. Achter dit bouwwerk
gingen vakmanschap en planning schuil. Het diende een doel,
het had een geschiedenis en er was sprake van een maker.

‘Dus dit wilde je ons laten zien,’ zei Wu.

‘Nee,’ zei Arlo. ‘Daar.’ Hij wees naar de overkant van het
ravijn, waar naast de tweede toren een groepje van vier kin-
deren stond. Ze hadden allemaal een Rangers-uniform aan
en een blauwe halsdoek om. Een meisje met wilde krullen
zwaaide naar hen.

Arlo gaf de verrekijker aan Indra.

‘Wie zijn dat?’ vroeg Wu niet-begrijpend.

Arlo wachtte tot Indra antwoord zou geven. Ze liet lang-
zaam de verrekijker zakken. Ze was stomverbaasd en gefas-
cineerd.

‘Dat zijn wij,’ zei ze. ‘De Blauwe Patrouille. Daar staan wij.’

VERSTOPTE LAMP

Wu pakte de verrekijker om het zelf te zien. En om zichzelf te zien.

Het kon niet, maar Henry Wu en Indra Srinivasaraghavan-Jones stonden tegelijkertijd aan beide kanten van het ravijn.

Het was geen spiegel. De Wu en de Indra die naast Arlo stonden hadden gewone kleren aan, maar Andere Wu en Andere Indra hadden hun uniform van de Rangers aan, net als de tweeling Jonas en Julie Delgado.

Op de een of andere manier stonden deze vier leden van de Blauwe Patrouille aan de andere kant van het ravijn naar hen te kijken. Het enige wat zich tussen de twee groepen bevond, waren een afgebroken brug, een enorm ravijn en duizend onbeantwoorde vragen.

‘Zijn wij dat echt?’ vroeg Indra.

‘Hoe kan het nou dat we daar staan en tegelijkertijd ook hier?’ vroeg Wu.

‘Dat weet ik niet,’ zei Arlo. ‘Toen ik jullie belde, wist ik niet zeker of jullie zouden opnemen. Ik dacht dat jullie en Jonas en Julie misschien om de een of andere reden in de Lange Wouden verzeild waren geraakt.’

‘Hoe dan?’ vroeg Indra. ‘Jij bent de enige die er op eigen gelegenheid in en uit weet te komen.’

‘En waarom zouden Jonas en Julie bij ons zijn?’ vroeg Wu. ‘We spreken nooit met ze af.’ Dat was waar; behalve tijdens de Rangers-bijeenkomsten en de maandelijkse kampeerweekends zagen ze de tweeling nooit.

Indra pakte de verrekijker weer. ‘Misschien is het een illusie, een soort truc. Net als met die feeks.’ In de Vuurvallei had de feeks de gedaante van een mooie vrouw kunnen aannemen. Indra bekeek het groepje aan de overkant eens goed. Ze waren druk met elkaar aan het overleggen. ‘Zo zie ik er trouwens helemaal niet uit.’

‘Wel waar,’ zei Wu.

‘Hij heeft gelijk,’ zei Arlo.

‘Niet waar!’ riep Indra ontsteld uit. ‘Moet je dat haar van die griet zien! En ze is hartstikke slonzig en vies. Zo ben ik helemaal niet!’

Arlo wist niet wat hij moest zeggen. Of ze het nu leuk vond of niet, het meisje aan de andere kant van het ravijn zag er precies zo uit als Indra en gedroeg zich ook precies zo.

‘Misschien dat het een parallelle dimensie is,’ zei Arlo. ‘Net als in een stripverhaal. Misschien dat de Lange Wouden met een ander Pine Mountain in verbinding staan, en dat dat de Blauwe Patrouille van hun wereld is.’

Wu zag er wel iets in. ‘Misschien zijn zij slecht. Misschien dat de Rangers in hun universum misdaden begaan en banken beroven.’

‘Waarom zouden ze banken beroven?’ vroeg Indra.

‘Vanwege de Anti-Rangers-belofte. Het werkt overal in door.’

‘Volgens mij zijn ze niet slecht,’ zei Arlo, terwijl hij de ver-

rekijker omhoogbracht. Hij zag dat Andere Indra en Andere Wu op fluistertoon kibbelden. Jonas schudde zijn hoofd en sloeg zijn ogen ten hemel. Julie stond een paar meter bij hen vandaan en was in gedachten verzonken. ‘Ik vind ze er hartstikke normaal uitzien, namelijk.’

‘Jongens,’ zei Wu, ‘waar is Connor? Ze zijn allemaal in uniform, dus het moet iets met de Rangers te maken hebben. Maar waarom zijn ze zonder hun patrouilleleider op pad?’

‘En waar is Arlo?’ vroeg Indra. ‘Vreemd dat zowel Arlo als Connor er niet bij is.’

‘Misschien zijn die dood,’ zei Wu. Indra wierp hem een boze blik toe. ‘In hun universum, bedoel ik. Ik wil alleen maar zeggen dat als jij en ik daar staan en Arlo niet, er iets goed mis is.’

‘Ja, dat is wel duidelijk. Maar dat hoeft je nog niet te zeggen waar Arlo bij is.’

‘Het maakt niet uit,’ zei Arlo. ‘Toen ik ze daarstraks zag, was het net alsof ze op me stonden te wachten. Alsof ze wisten dat ik eraan kwam. Ze probeerden me iets te zeggen, maar ik begreep het niet. Vandaar dat jullie moesten komen.’

‘Hoe bedoel je, dat ze je iets probeerden te zeggen?’ vroeg Indra.

Arlo wees naar de overkant van het ravijn, waar Julie twee stokjes in gereedheid bracht, met een halsdoek aan het uiteinde vastgebonden: geïmproviseerde seinvlaggen. Ze deed ze langzaam omhoog en omlaag om aan te geven dat ze een bericht wilde sturen.

‘Ik heb nog steeds niet geleerd hoe dat werkt met die seinvlaggen,’ zei Arlo. Hij had knopen, eerste hulp en bovengnatuurlijke dierkunde gedaan, maar geen tijd gehad om het seinalfabet uit zijn hoofd te leren. Hij wist zeker dat Indra

het wél kende. Voor de rang van Uil moest je het kennen, en die had zij al gehaald.

‘We moeten een G terug seinen,’ zei Indra. ‘Gereed om te ontvangen.’ Ze hield één arm voor zich en één arm liet ze schuin naar de grond wijzen. Arlo en Wu deden haar na.

Julie begon losse letters te seinen en zette de vlaggen daarbij steeds in een bepaalde stand. Indra en Wu riepen stuk voor stuk om welke letter het ging.

S-T-

De volgende letter wisten ze niet. ‘Is dat een O?’ vroeg Wu. Indra haalde haar schouders op – zij herkende de letter ook niet. Julie ging verder.

‘L Z-I-J-N.’

‘Het was een I. Stil zijn,’ zei Indra.

‘Waarom?’ vroeg Wu.

‘Weet ik veel! Vraag het haar.’

Wu stak zijn armen omhoog in de vorm van een Y.

‘Dat is een U,’ zei Indra, en ze trok zijn linkerarm omlaag naar negentig graden.

‘Weet je het zeker?’

Het punt was dat Indra en Wu allebei wel seinen konden lezen, maar niet zo goed waren in ze versturen. De patrouille had dat altijd aan de tweeling overgelaten, die daar opvallend snel en goed in was.

Arlo zag door zijn verrelijker dat Julie zich voor hulp naar de anderen omdraaide. De Andere Indra zei iets, wat Julie met de vlaggen overbracht: G-E-V-A-A-

‘Gevaar,’ zei Indra.

Julie hield de vlaggen in de stand van de laatste R, ten teken dat haar boodschap ten einde was.

Arlo voelde zijn hartslag versnellen. Misschien hadden ze

helemaal niet moeten praten. Hadden ze soms nu al te veel lawaai gemaakt? Hij keek om naar de donkere bomen achter hen. Daar kon wel hij wist niet wat naar hen zitten te loeren.

‘Ze gaan lopen,’ fluisterde Wu.

De vier leden van de Blauwe Patrouille liepen inderdaad in de richting van de enorme toren aan hun kant van het ravijn. Julie wees met de vlaggen naar de toren aan Arlo’s kant.

‘Ze willen dat wij hen volgen,’ zei Arlo. Hij ging voorop, met Indra en Wu vlak achter hem aan.

Op bladzijde 223 van het Handboek van de Rangers stond dat je in de natuur met behulp van bomen en hoeken heel precies afstanden kon berekenen. Ondanks de eenvoudig uitziende illustraties had Arlo nooit goed begrepen hoe dat werkte.

De wereld was geen driehoek, en bomen had je in alle soorten en maten. Net als seinen had hij deze techniek nog niet onder de knie.

Arlo beschikte dus, terwijl hij langs de rand van het ravijn liep, niet over een manier om uit te rekenen hoe breed dat was. Hij nam aan dat het meer was dan de lengte van een voetbalveld, maar een loepzuiver gegooide frisbee zou de overkant wel eens kunnen halen.

Arlo kon echter wel de diepte van het ravijn schatten: dat was bodemloos diep.

‘Jeetjemineetje,’ zei Wu, toen hij voor het eerst echt goed over de rand keek.

Zelfs in het felle licht leek er geen einde aan te komen. Het ravijn hield niet op, werd nergens smaller. Het ging gewoon eindeloos door, tot het op het laatst donker werd. Dit ravijn was een breuk in de Lange Wouden, een onwaarschijnlijk

kenmerk van een onmogelijk oord.

Wu ging langzamer lopen en bleef toen staan. Hij keek ongerust om zich heen. ‘Wacht. Er klopt iets niet.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Arlo.

‘Moet je hun toren zien. Zie je hoe de brug is afgebroken? Er ontbreken stukken.’ Arlo en Indra volgden Wu’s vinger, waarmee hij naar de inkepingen en gaten wees.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg Indra.

‘Aan onze kant ontbreken precies dezelfde dingen,’ zei Wu. ‘En moet je zien wat er op de grond ligt. Zie je die grote rotsblokken? Die liggen aan allebei de kanten op dezelfde plaats. Aan beide kanten is alles precies hetzelfde: boom, boom, rotsblok, rotsblok. Het is symmetrisch. Hun kant is het spiegelbeeld van onze kant.’

Het kostte Arlo moeite om zich hier een beeld van te vormen, tot hij zich voorstelde dat hij van bovenaf op het ravijn neerkeek. De linkerkant en de rechterkant waren precies hetzelfde: dezelfde torens, dezelfde kliffen, dezelfde stenen.

Het enige verschil was wie er stonden.

Indra wees op de andere patrouille, waar Julie langzaam de vlaggen omhoog deed en weer liet zakken om hun aandacht te trekken. ‘Ze seinen iets.’ Indra liet haar arm zakken om een G te vormen.

Julie hield haar vlaggen laag. Op een klok zou ze nu vijf over halfzeven aanwijzen.

‘Dat is een A,’ zei Indra. ‘Komt er verder nog iets?’

Aan de andere kant van het ravijn stonden Andere Wu en Andere Indra nadrukkelijk naar een berg puin naast hun toren te wijzen.

Arlo liet de verrekijker zakken en draaide zich om: naast hun toren lag precies zo’n berg. Een heleboel stenen hadden

rechte randen en waren blijkbaar van de verdwenen brug afgebroken.

‘Volgens mij willen ze dat we een A gaan zoeken,’ zei Arlo. Hij klom over de stenen heen, op zoek naar een steen met de juiste vorm. Indra en Wu volgden zijn voorbeeld; ze namen allemaal een deel van het terrein voor hun rekening.

De gevallen stenen hadden duidelijk al behoorlijk lang op de grond gelegen. Ze waren bedekt met mos, waardoor de randen moeilijker te onderscheiden waren. Arlo pakte een veelbelovende steen op, maar zag dat er een wandelende tak tegen de onderkant aan kleefde. Het bange insect trilde en brak zichzelf in twee stukken, die allebei een andere kant op snelden.

‘Hierzo!’ riep Indra op fluisterton. Arlo en Wu klauterden naar haar toe, en ze wees op een brok graniet, ongeveer ter grootte van een schrijftafeltje.

In het mos was vaag een A gekrast.

‘Wat moeten we ermee doen?’ vroeg Wu. Het drietal keek weer naar de patrouille aan de overkant van het ravijn, waar iedereen een tilbeweging maakte.

‘Er ligt vast iets onder,’ opperde Arlo.

Indra had er zo haar twijfels over. ‘Die steen is veel te zwaar. Die krijgen we nooit opgetild.’

‘Misschien kunnen we hem kantelen,’ zei Wu. ‘Als we allemaal tegen één rand duwen, krijgen we hem wel op z’n kant.’

Ze gingen dicht naast elkaar staan en zochten alle drie een plek waar ze de reusachtige steen konden beetpakken. Ze telden in stilte tot drie en begonnen toen uit alle macht te sjoeren. Op een gegeven moment kwam de enorme steen in beweging; één kant kwam bijna vijftien centimeter van de grond af.